

Сповідь гелікоптера

Тетяна Булат

Списали... Серце ледь тріпоче...
Невже це все? Невже без вороття?
І голос ніби збоку десь шепоче:
- На звалище, кінець. У забуття.

А в мене - неба синь перед очима,
Вдихнуть повітря, вирівнять баланс.
Мені ще не пора на відпочинок,
Я можу! Можу! Дайте тільки шанс!

Я пам'ятаю, як в страшному пеклі,
В Афгані, в Кандагарі, на війні,
Я ніс в собі живих, а більше мертвих...
Було це, наче у жахливім сні.

А як мене бомбили? Розірвало
Весь фюзеляж, підбили і крило...
Та скільки усього було, й чимало!
Невже це все у вічність відійшло?

Прийшов мій друг, пілот, мій капітан.
Оперся і сльоза скупа скотилась:
- Пробач, - сказав, - за біль душевних ран.
Пробач, - і голова до мене похилилась.

Я скільки міг йому всього сказати...
Що без польоту вже нема життя!
А в скронях молоточками дзвенять
Слова: "На звалище. У забуття"...

В ангарі старому, посеред мотлоху й металу
Знесилений, вже нікуди не поспішав,
Стояв біля останнього причалу
МІ-6, в якого плакала душа...